

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Β΄ - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - Άριθ. Φύλλου 11-13

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ «ΕΥΛΟΓΙΑΣ»

Μὲ τὸ πανηγυρικὸ καὶ πολυσέλιδο αὐτὸ τεῦχος μας γιορτάζουμε τὴν ὀλοκλήρωση ἑνὸς χρόνου κυκλοφορίας τοῦ ἐνοριακοῦ μας περιοδικοῦ.

Ἐνὸς χρόνου, ποὺ ἄρχισε νὰ κυλάη ἀπὸ πέρυσι τὸ Σεπτέμβριο, μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ συμπληρώνεται φέτος καὶ πάλι μὲ τὴν ἀπαρχὴ τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ποὺ ὡς γνωστὸν εἶναι ἡ 1η Σεπτεμβρίου.

Μέσα στοὺς δώδεκα μῆνες ποὺ πέρασαν προσπαθήσαμε νὰ δώσουμε κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, σὲ σὰς ποὺ σὰς θεωροῦμε τὴν εὐρύτερη οἰκογένειά μας. Σὲ σὰς ποὺ σὰς νοιώθουμε συμπορευτάς, φίλους καὶ ἀδελφούς μας.

Δὲν θεωροῦμε πὼς εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι βρεθήκαμε νὰ κατοικοῦμε ὅλοι ἐμεῖς οἱ συγκεκριμένοι ἄνθρωποι σ' αὐτὴ τὴν ἐνορία, γιατί

τίποτε στὴν πνευματικὴ ζωὴ δὲν εἶναι τυχαῖο. Γι' αὐτὸ πιστεύουμε πὼς πρέπει νὰ ζυμωθοῦμε ὅλοι μαζί. Νὰ σκύψουμε μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ νὰ κατανοήσουμε «ἀλλήλους ἐν παροξυσμῶ ἀγάπης». Χωρὶς προκατάληψη ἢ καχυποψία ὁ ἕνας γιὰ τὶς προθέσεις τοῦ ἄλλου, γιατί ὅσοι ἀποφασίζουμε νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας προσπαθοῦμε συνεχῶς καὶ προσευχόμεστε κάθε μέρα, καὶ ἰδιαίτερως σὲ κάθε Θ. Λειτουργία, νὰ μᾶς καθαρῖζῃ ὁ Θεὸς «τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς», καὶ μᾶς φαίνεται ἀδιανόητο νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσά μας ἐργάτης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου μὲ δόλο καὶ ὑστεροβουλία.

Δὲν γνωρίζουμε ἂν μέσα στὸ χρόνο ποὺ πέρασε κατορθώσαμε νὰ ἔρθουμε λίγο πιὸ κοντά σας καὶ ἂν ὅλοι μαζί ἤλθαμε πιὸ κοντὰ στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία

Του. Γνωρίζουμε όμως ότι τὸ προσπαθήσαμε εἰλικρινὰ καὶ θὰ συνεχίσουμε μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ τὸ προσπαθοῦμε.

Μᾶς ἐνθαρρύνουν στὴν προσπάθειά μας, οἱ ἀναγνώστες μας, οἱ ὁποῖοι δὲν περιορίζονται στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐνορίας μας ἀλλὰ ἐπεκτείνονται καὶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Πολλές εἶναι οἱ ἐνθαρρυντικές γιὰ μᾶς κρίσεις τους γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὴν προσπάθειά μας νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ μέσα ἀπὸ τὴν καθημερινότητα. Ὅμως, αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, δὲν μᾶς κάνουν νὰ χάσουμε τὴ λογικὴ μας, γιὰτὶ γνωρίζουμε τὰ μέτρα μας καὶ τὶς ἐλλείψεις μας. Τὰ εἰσπράττουμε ὅμως μὲ εὐγνωμοσύνη, ὡς «ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος» ποὺ μᾶς δροσίζει καὶ μᾶς παρηγορεῖ ὅτι ἔχουμε ἀνθρώπους, ἀδελφούς, κοντὰ μας.

Ζητοῦμε τὶς παρατηρήσεις, τὴ συνεργασία καὶ τὶς προσευχὲς ὄλων σας γιὰ τὴ συνέχιση τῆς πορείας μας μὲ σκοπὸ νὰ φθάσουμε κάποτε στὴν πολυπόθητη **συναντίληψη**. Νὰ ἀποκτήσουμε ὅλοι τὸ «αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως».

Ἐνα κομμάτι ἀλήθειας εἶναι χαρὰ γιὰ τὸν διάβολο

Διάβολος συζητοῦσε μὲ τοὺς φίλους του, ὅταν πρόσεξαν ἕναν ἄνθρωπο νὰ περπατᾷε στὸ δρόμο. Τὸν ἀκολούθησαν μὲ τὸ βλέμμα καὶ παρατήρησαν ὅτι ἔσκυψε καὶ σήκωσε κάτι ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

—Τί βρῆκε; Ρώτησε τὸν Διάβολο ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του.

—Ἐνα κομμάτι τῆς ἀλήθειας, ἀπάντησε ὁ δαίμονας.

Οἱ φίλοι του ἀνησύχησαν πάρα πολύ. Ἐνα κομμάτι τῆς ἀλήθειας θὰ μπορούσε νὰ σώσει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ ἔτσι ἡ κόλαση θὰ ἔχανε ἕναν δέσμιό της. Ὁ Διάβολος ὅμως συνέχιζε νὰ κοιτάζει ἀτάραχος τὸ τοπίο.

—Ἐσὺ δὲν ἀνησυχεῖς; τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Βρῆκε ἕνα κομμάτι τῆς ἀλήθειας!

—Δὲν ἀνησυχῶ, εἶπε ὁ Διάβολος. Ξέρεις τί θὰ τὸ κάνει αὐτὸ τὸ κομμάτι; Ὅπως πάντα, θὰ ἰδρῦσει μιὰ καινούρια θρησκεία καὶ θὰ καταφέρει νὰ ἀπομακρύνει περισσότερους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀλήθεια!

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ περιοδικὸ “**Ταχυδρόμος**”)

Ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ λογικὴ, ὑπάρχει ἐλπίδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ;

Πολλά λέγονται καὶ γράφονται τὰ τελευταῖα χρόνια γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Πολλὰ Πατερικὰ βιβλία κυκλοφοροῦν μὲ κατανυκτικὲς καὶ καθοδηγητικὲς ὁμιλίαι, μὲ ἐρμηνεῖαι τῶν Ἁγ. Γραφῶν, μὲ νηπτικὴ θεολογία. Καὶ πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ τὰ διαβάζουν, μὲ ὄρεξη, μὲ πάθος. Καὶ τὰ συζητοῦν, σὲ θρησκευτικὰ ἀλλὰ καὶ σὲ κοσμικὰ περιβάλλοντα, μὲ τρόπο ποὺ νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ ἐποχὴ μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἰδιαίτερη θρησκευτικὴ καὶ δίψα γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ.

Ὅμως, τὰ φαινόμενα ἀπατοῦν! Ἀπατοῦν ἐκείνους ποὺ ἀρκοῦνται στὴν ἐκ πρώτης ὄψεως θέα τους. Ἐκείνους ποὺ βιάζονται νὰ βγάλουν αἰσιόδοξα συμπεράσματα χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψη τους ὅλες τὶς παραμέτρους, ὅλα τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν».

Βέβαια, ὑπάρχουν σήμερα, ἀρκετοὶ ποὺ διψοῦν γιὰ τὴν Ἀλήθεια καὶ σπεύδουν, ὅπου βροῦν ἀληθινὸς ποιμένες τοῦ Χριστοῦ, νὰ μαθητεύσουν κοντὰ τους. Ὅμως, ἓνας μεγάλος ἀριθμὸς “θρησκευομένων” ἀνθρώπων ἀποτελεῖ ἀντικείμενο εἰδικῆς μελέτης, καθ' ὅτι παρουσιάζει ἐκδηλώσεις καὶ συμπτώματα ἀλλοφροσύνης.

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς κρεμοῦν στὸ λαιμὸ τους τεράστιους σταυροὺς καὶ βάζουν στὰ χέρια τους κομποσχοίνια σὰν βραχιολάκια γιὰ νὰ τοὺς φέρουν γοῦρι, ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ, χωρὶς, ὅμως, νὰ ἔχουν καμμιά ἄλλη σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία, χωρὶς νὰ προσέχουν τὴν προσωπικὴ τους ζωὴ, χωρὶς νὰ λογαριάζουν τὶς ἐπιπτώσεις τῶν σαρκικῶν καταχρήσεων καὶ τῶν παρεκτροπῶν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μᾶς ἔδωσε μὲ τὸ Εὐαγγέλιό Του.

Ἄλλοι, πάλι, ποὺ δείχνουν νὰ ἐνδιαφέρονται λίγο περισσότερο γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιάζονται, ἴσως καὶ νὰ νηστεύουν κάποιες μέρες τῆς δικῆς τους ἐπιλογῆς(!), ἔχουν τελείως κλειστὰ τ' αὐτιά τους στὶς ὁδηγίες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ποιμένων Της. Μάλιστα, ἐκδηλώνονται κάποιες φορές μὲ τάσεις αὐταρέσκειας καὶ ὑπεροχῆς, συμπεριφερόμενοι στοὺς Ἱερεῖς σὰν νὰ πρόκειται γιὰ σερβιτόρους, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελοῦν τὶς παραγγελίες τῶν “πελατῶν”

χωρίς να τους αναγνωρίζουν το δικαίωμα να κάνουν μια παρατήρηση ή έστω να δώσουν μια απλή συμβουλή!

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες το έργο τῶν ποιμένων είναι πολύ δύσκολο. Γιατί πρέπει πρώτα να **λογικέψουν το ποίμνιο**, να το μάθουν καλούς τρόπους (γιατί και αυτοί σπανίζουν στις μέρες μας) και ύστερα να το διδάξουν πνευματική ζωή.

Πώς να διδαχθῆ πνευματική ζωή μιὰ μητέρα, πού κρατάει στήν ἀγκαλιά τὸ παιδί της νὰ οὐρλιάζει, τὴν ὥρα πού κηρύττει ὁ λειτουργὸς καὶ δὲν τὸ ἀπομακρύνει λίγο ἀλλὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν κατάσταση πού δημιουργεῖται, ἀρκεῖ νὰ μὴ χάσῃ τὴ σειρά της μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη ὥστε νὰ τὸ κοινωνήσῃ πρώτη; Ἄραγε, θὰ μπορούσε νὰ δείξῃ τὴν ἴδια ἀδιαφορία σὲ μιὰ αἴθουσα θεάτρου ἢ κινηματογράφου, ἢ, μήπως στὴν Ἐκκλησία δὲν χρειάζεται νὰ δείχνουμε τόσο σεβασμό, ὅσο, τούλάχιστον, στὸ θέατρο;

Πώς να διδαχθῆ πνευματική ζωή μιὰ μητέρα, πού ἀφήνει τὸ μικρὸ παιδάκι της νὰ “ἀλωνίζει” ἀνενόηλο στὸ Ναὸ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας ἢ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, ἀναστατώνοντας τὸ ἐκκλησίασμα, ἀφοῦ αὐτὴ στερεῖται τῆς ἀπλῆς λογικῆς καὶ πιστεύει πὼς τὸ φέρνει στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ συνηθίζῃ στὴν... εὐλάβεια;

Δὲν σκέπτεται αὐτὴ ἡ χριστιανὴ, πὼς τὸ παιδάκι της συμπεριφέρεται στὴν Ἐκκλησία ὅπως στὴν Παιδικὴ Χαρά, ἄρα δὲν μαθαίνει ἀπολύτως τίποτε καὶ κάποια στιγμή, πού θὰ μεγαλώσῃ, ἀφοῦ δὲν ἔμαθε τίποτε, μᾶλλον ἀφοῦ ἔμαθε τὴν ἀσέβεια, δὲν θὰ ξαναπατήσῃ στὴν Ἐκκλησία, παρεκτὸς σὲ κάποια θρησκευτικο-κοινωνικά γεγονότα, γιὰ νὰ συμπεριφέρεται καὶ τότε μὲ τὴν ἴδια ἀνευλάβεια, ἀνυποψίαστος γιὰ τὸ πού βρίσκεται;

Πώς να διδαχθῆ πνευματική ζωή αὐτὸς πού “ἀπειλεῖ” τὸν Ἱερέα πὼς δὲν θὰ ξαναπατήσῃ στὴν Ἐκκλησία, ἐπειδὴ ὁ Ἱερεὺς τὸν συμβούλευσε μὲ ἀγάπη πὼς αὐτὸ πού κάνει δὲν εἶναι σωστό; Πὼς να διδαχθῆ πνευματική ζωή ἓνας ἄνθρωπος πού δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀξία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ δική του ἀναξιότητα καὶ ἀθλιότητα, ἀλλὰ θεωρεῖ πὼς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη τὴ δική του παρουσία, ὅπως τὰ καταστήματα ἔχουν ἀνάγκη τοὺς πελάτες τους;

Πὼς να διδαχθῆ πνευματική ζωή αὐτὸς πού δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὸν “ἐπαγγελματία” παπὰ (γιατὶ ὑπάρχουν, δυστυχῶς, καὶ τέτοιοι) ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Ἱερέα τοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴ τύφλωση, πού ἐξισώνει ὅλους τοὺς Ἱερεῖς ἐπειδὴ ὁ Ἱερέας τοῦ χωριοῦ του συνέπεσε νὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς χειρότερους καὶ τοὺς πιὸ

ἀμόρφωτους κατοίκους, εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούσῃ τὶς συμβουλὲς καὶ ὁδηγίαι ἐνὸς γνησίου, εὐλαβοῦς καὶ μορφωμένου ποιμένος;

Πῶς νὰ διδαχθῇ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ δὲν λογαριάζει οὔτε τὰ τελούμενα κατὰ τὴ Θ. Λειτουργία, οὔτε τὰ ὅσα λέγονται στὸ κήρυγμα, οὔτε ἔχει ἐτοιμασθεῖ γιὰ νὰ κοινωνήσῃ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ, μὲ ἰταμότητα πρὶν τελειώσῃ ἡ Θ. Λειτουργία, νὰ πάρῃ, ἀπὸ τὸ παγκάρι καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἱερέως, τὸ ἀντίδωρο, τὸ ὁποῖο θεωρεῖ ὡς τὸ ὑψιστο τεκμήριο θρησκευτικότητος(!) καὶ μοναδικό... ἡρεμιστικό του;

Πῶς νὰ διδαχθῇ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ δὲν σὲ ἀκούει κἄν, ὅ,τι καὶ ἂν λές. Αὐτὸς ποὺ σπρώχνει τοὺς πιστοὺς γιὰ νὰ βγῇ μπροστὰ τοὺς σὰν ἐξυπνάκιας καὶ νὰ κοινωνήσῃ πρῶτος, ὅπως κάνει στὴ Λαϊκὴ Ἀγορά;

Πῶς νὰ διδαχθοῦν πνευματικὴ ζωὴ κάποιες γυναῖκες, ποὺ τρέχουν καὶ σπρώχνουν τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ πάρουν πρῶτες ἀντίδωρο, γιὰτὶ τάχα βιάζονται καὶ ὕστερα, μετὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας, τὶς βλέπεις νὰ στέκονται στὰ σκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ συζητοῦν μὲ τὶς ὄρες;

Πῶς νὰ διδαχθῇ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ πλησιάζει τὴν Ἐκκλησία μὲ ἀπαίτηση, σὰν νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἱερεῖς Τῆς νὰ εἶναι στὶς διαταγὲς του;

Πῶς νὰ διδαχθοῦν κάποιοι ἄποροι πνευματικὴ ζωὴ, ὅταν δὲν ἔχουν τὴ λογικὴ καὶ τὴ σεμνότητα νὰ ζητήσουν μὲ ἀξιοπρέπεια οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ἀλλὰ ἀπαιτοῦν μὲ θρασύτητα τὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας, σὰν νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία ὑποχρεωμένη γι' αὐτό, ἢ, σὰν νὰ ἔχη πρωταρχικὸ σκοπὸ νὰ λύνη κοινωνικὰ καὶ βιοτικὰ προβλήματα;

Ποῖος ἀνέθρεψε τὸν λαὸ μας μὲ τόσο θρησκευτικὸ λαϊκισμό ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸν φέρῃ στὰ συγκαλά του; Μήπως φταῖμε πρωταρχικὰ ἐμεῖς οἱ ποιμένες, ποὺ συμπεριφερόμαστε στοὺς πιστοὺς μὲ δουλοπρέπεια καὶ γλοιώδη τρόπο γιὰ νὰ τοὺς ἀποσπάσουμε ὑλικά ὠφέλη καὶ ἔτσι τοὺς δώσαμε τὴν ἐντύπωση πὼς εἴμαστε μαγαζάτορες καὶ ὄχι δάσκαλοι καὶ ἔχουμε ἀνάγκη τὴν “πελατεία” καὶ τὸν ὀβολό της;

Ὅλοι ἔχουμε εὐθύνη καὶ ὅλοι πρέπει νὰ λογικευθοῦμε γιὰ νὰ προχωρήσουμε λίγο πιὸ μπροστὰ. Οἱ γεμᾶτες Ἐκκλησίαι δὲν εἶναι πάντοτε τεκμήριο προόδου, γιὰτὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀλλὰ ἀπὸ τὴν παρουσία «λογικῶν προβάτων».

Ὁ Χριστὸς μᾶς ξεκαθάρισε πὼς ὅσο «οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τοῦτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰσίν» (Λουκ.16,8-9), τόσο οἱ

ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ ἔχουν πνευματικὴ πρόοδο.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν θρησκευτικότητα, ἔχουν, ὅμως, λογικὴ. Αὐτοὶ ἔχουν ἐλπίδα. Καὶ μᾶς γεμίζουν ἐλπίδα. Γιατί, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ λογικὴ, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ λογικὴ, ὑπάρχει ἀνοικτὸς ὀρίζοντας, ἀνοικτὴ προοπτικὴ. Ὑπάρχει ἡ προσδοκία τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ λογικὴ σκέψη εἶναι προϋπόθεση τῆς θεολογικῆς σκέψεως, ἡ προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ ἀπουσία τῆς λογικῆς εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς συγχύσεως, τῆς ἀλλοφροσύνης καὶ τῆς δεισιδαιμονίας.

Μήπως, ἄραγε, αὐτὸ καθρεφτίζει τὴν ἐποχὴ μας;

π. Β. Ε. Β.

Η ΙΝΔΙΚΤΟΣ - Μιὰ ἀλλοιώτικη Πρωτοχρονιά

Εορτάζουμε τὴν ἀρχὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, παρ' ὅτι βρισκόμαστε ἀκόμα στὴν ἴδια χρονολογία. Θὰ μπορούσε νὰ ρωτήση κανεὶς: Τί γιορτάζετε ἐπὶ τέλους;

Ἐορτάζουμε τὴν ἀρχὴ ἑνὸς νέου χρόνου, τὴν ἀρχὴ τῆς σωτηρίας, τὴν ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Παρατηρῶντας τὸ φυσικὸ περιβάλλον βλέπουμε πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρχὴ τοῦ φυσικοῦ κύκλου τῆς ζωῆς. Ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ μὲ τὰ πρωτοβρόχια ἢ ἀνασύσταση τῆς φύσεως καὶ ἡ σπορά. Πρωτοχρονιά μὲ τὴν κυριολεκτικὴ ἔννοια ἔχουμε γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸ τομέα, τὸν ἀθλητικὸ τομέα καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀγορὰ ἐργασίας, ὅπου ὅλο καὶ περισσότερες συμβάσεις ὀρισμένου χρόνου ἔχουν τὴν ἔναρξή τους τὸν Σεπτέμβριο.

Ὁ χρόνος γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἔχει ἄλλη ἔννοια, εἶναι δημιουργία τοῦ πρὸ τῶν αἰώνων Θεοῦ, χειροπιαστὴ εἰκόνα τῆς αἰωνιότητος, στὴν ὁποία καλούμαστε ὅλοι, συμμετέχοντες στὰ ἐν Χρόνῳ σωτηριώδη γεγονότα.

Ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους μᾶς τρομάζει ὁ χρόνος, γι' αὐτὸ ἄλλοτε φοβόμαστε τὸ πέρασμά του, ἐπειδὴ μᾶς κάνει νὰ θυμόμαστε τὸν ἐπικείμενο θάνατό μας καὶ τὸ τέλος τοῦ χρόνου μας, μὲ τὴν ἔννοια

τῆς διάρκειας τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς καὶ ἄλλοτε εὐχόμεσθε ἀνθρώπινα –ἀλλὰ ἐντελῶς παράδοξα καὶ παράλογα– ἐν ὄψει κάποιου προβλήματος ἢ κάποιας δυσκολίας νὰ περάσῃ ὁ χρόνος πρὸ γρήγορα, γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο πρόβλημα.

Ὁ χρόνος στὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι συνώνυμος τῆς φθορᾶς, ἀλλὰ εἶναι ὁ χρόνος ὡς δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς βίωμα τῆς αἰωνιότητος.

Γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ Παναγία εἶναι τὸ κέντρο τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς μας καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ τελευταία καὶ ἡ πρώτη μεγάλη ἑορτὴ του εἶναι ἡ Κοίμησις καὶ τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου. Μιὰ ματιὰ στὴν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας μᾶς βοηθᾷ στὴν κατανόησιν αὐτῆς τῆς ἀλήθειας.

Ἐνα ἀπὸ τὰ στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου λέγει:

**“Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουν,
τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες
τῆς ἡμῶν σωτηρίας,
τὴν μόνην Θεοτόκον.”**

Ἄρα ἡ ἀπαρχὴ τῆς σωτηρίας μας, τῆς αἰωνίας ζωῆς μας στοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Θεοτόκος, ἡ ἀπαρχὴ μίας πορείας χωρὶς τέλος.

**“Ἐν τῇ γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας,
ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε”**

λέγει τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, τὴν ὁποία ἑορτὴ ὁ λαὸς ὀνομάζει καὶ “λαμπρὴ τοῦ καλοκαιριοῦ”.

Μετάστασις ἀπὸ τὴν ἐπίγεια, ἐν χρόνῳ, ζωὴ στὴν ἐπουράνια, ἐν αἰωνιότητι, ζωὴ:

**“Μειέστης πρὸς τὴν ζωὴν,
μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς”.**

Καὶ στὴν οὐσία ἔγινε αὐτὴ ἡ μετάστασις ἤδη ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴν, ἐπειδὴ ἡ Παναγία δὲν ἐνήργησε τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ζοῦσε δηλ. κατὰ κάποιον τρόπον σὲ μιὰ προπρωτικὴ κατάσταση.

Ὅλοι γνωρίζουμε πὸς χάνουμε τὴν αἴσθησιν ὅτι περνάει ὁ χρόνος κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ἐντόνου βιώματος ἢ μιᾶς κατασκευτικῆς ἀκολουθίας. Πόσο μᾶλλον ἡ Παναγία, ἡ ὁποία πέρασε πάνω ἀπὸ μιὰ δεκαετία στὰ “Ἁγία τῶν Ἁγίων”. Ἡ Παναγία ζοῦσε δηλ. αὐτὰ τὰ χρόνια σὰν μιὰ παρατεταμένη στιγμή χωρὶς τὴν φθορὰ τῆς ἁμαρτίας. Ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ ἐπιβεβαιώνει τὸ Θεοτοκίον τῆς ὁδοῦς ὁδοῦ τοῦ

κανόνος τῆς Ἰνδίκτου:

**“Τὴν Θεομήτορα Παρθένον ἀγνὴν
ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἐλίξεσιν,
ὀρθοδόξων βροτῶν τὰ συστήματα,
ὕμνουμένε σε ὡς Θεοτόκον καὶ πάντων σωτηρίαν”.**

Ἡ ζωὴ ἡ ἀτελεύτητος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, **“ὁ ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς
πρὸ πάντων τῶν αἰώνων”**, ὅπως μᾶς φανερώνει ἓνα τροπάριο τῆς
πέμπτης ᾠδῆς τοῦ κανόνος τῆς Ἰνδίκτου:

**“Ἐπὶ γῆς ἐλήλυθας συνάναρχε Πατρί,
τοῖς αἰχμαλώτοις ἄφεςσιν καὶ πηροῖς ἀνάβλεψιν
πρὸς Πατρὸς ἀναγγέλλων, ὁ χρόνων ἐπέκεινα”.**

Ὁ συνάναρχος τῷ Πατρί, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ τῆς
δημιουργίας τοῦ χρόνου, αὐτὸς πού ζεῖ πέρα ἀπὸ κάθε χρόνο ἦλθε
ἐπὶ τῆς γῆς γιὰ νὰ μᾶς σηκώσει, ἐμᾶς τοὺς ὑποκειμένους στὸν κακῆς
ποιότητος χρόνον τῆς μεταπτωτικῆς ἐποχῆς, στὴν φθορά. Καὶ πῶς;
Διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας!

Ἔτσι μὲ τὴν ἀμέσως ἐπομένη ἐορτὴ μετὰ τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου
ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑποδεικνύει τὸν τρόπο καὶ τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας:
τὸ διὰ τοῦ Σταυροῦ πολίτευμα.

Ἡ παρακοὴ στάθηκε αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ Παραδείσου καὶ αἰτία
τῆς ἐξουσίας τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία διέφθειρε καὶ τὸν χρόνο. Μὲ τὴν
σταυρικὴ θυσία ξήλωσε ὁ Χριστὸς αὐτὴν τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου
καὶ ἐπανάφερε τὴν χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ναὶ μὲν
ὑποκειμέθα σὲ φθορά, ἀλλὰ γνωρίζουμε ὅτι αὐτὴ ἡ φθορὰ καὶ ὁ
θάνατος ἔχουν πλέον παιδαγωγικὸ χαρακτῆρα καὶ ὄχι ἐξουσία πάνω
μας. Ἐνα κάθισμα τοῦ ὄρθρου τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου
Σταυροῦ περιγράφει ὅλη αὐτὴν τὴν πορεία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
ἀλλὰ καὶ τοῦ κάθε ἀνθρώπου - πολίτου τοῦ διὰ τοῦ Σταυροῦ
πολιτεύματος:

**“Ἐν Παραδείσῳ με τὸ πρὶν ξύλον ἐγύμνωσεν, οὐπὲρ τῆ γεύσει ὁ ἐχ-
θρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα
ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης
χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες ὑψούμενον Θεῷ ἐν πίστει, λαοί, συμφώνως ἀνακρά-
ξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος σου”.**

Εὐχομαι σὲ ὅλους καλὴ ἐκκλησιαστικὴ χρονιὰ καὶ καλῆς ποιότητος
χρόνο!

Διάκονος π. Γεώργιος Χάας

Σωβινισμὸς καὶ ἀλήθεια

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΥΒΡΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ενα ασθενικό ρεύμα ἀρχαιολατρίας, πού προσπαθεῖ νὰ ἀναβιώσῃ παγανιστικές θρησκευτικές δοξασίες, πλήττει τὰ τελευταῖα χρόνια τὰ ὄρεινά καὶ τὰ πεδινὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐνισχυόμενο, ὅμως, ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἀνέμους τῶν Μ.Μ.Ε. (Μέσων Μαζικῆς Ἐνημέρωσης), τὰ ὁποῖα ἔχουν τοὺς λόγους τους νὰ τὸ προωθοῦν, κινεῖται ἀπειλητικά ἐναντίον τῆς πνευματικῆς χλωρίδος τοῦ τόπου μας.

Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς προφήτης γιὰ νὰ προβλέψῃ ὅτι γίνεται ἀπὸ τοὺς ἐπιτήδειους συστηματικὴ προσπάθεια, ὥστε σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα -μὲ σημαδιακὸ ὄριο τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες- νὰ ἀναζωπυρωθῇ ἡ “εὐλάβεια” στὸ Δωδεκάθεο καὶ στὶς προλήψεις, πού τὸ συνοδεύουν.

Μιὰ τέτοια προσπάθεια, στοὺς περίεργους χρόνους πού ζοῦμε, φιλοδοξεῖ νὰ κάνῃ τὴν Ἑλλάδα πρωταγωνίστρια στὴν εἰδωλολατροποίηση τῆς Εὐρώπης, μιᾶς καὶ ἡ Εὐρώπη ἀφοῦ ἔχασε τὸν μπούσουλα, ἔχασε πὰ καὶ στὰ χαρτιά, στὸ νέο Σύνταγμά της, τὴ χριστιανικὴ της ταυτότητα καὶ «βασίζεται», κατὰ πὼς λέει, «στὶς ἀξίες τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας», δηλαδή σὲ ἀέρα κοπανιστό, «σὲ μιὰ κοινωνία πλουραλισμοῦ, ἀνοχῆς... καὶ ἀπαγόρευσης τῶν διακρίσεων»!

Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γράψῃ διατριβὴ γιὰ τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα, ὅμως τὸ σημερινό μας σχόλιο ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπικεντρωθῇ στὴν ἐπισήμανση τοῦ τίτλου, πού προτάξαμε: Οἱ ἀρχαιολάτρες εἶναι ὑβριστὲς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἀλήθεια, γιὰτὶ οἱ ἀρχαιολάτρες μας ἀποφεύγουν νὰ θυμηθοῦν πὼς οἱ πρόγονοί μας ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγκατέλειψαν **μὲ τὴ θέλησή τους** τὴν πλάνη τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τὴ λατρεία τοῦ δωδεκαθέου,

ὅταν βεβαιώθηκαν ὅτι ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, ὁ « Ἄγνωστος Θεός », πού μέ τόση λαχτάρα περίμεναν καί ὅτι ἡ θεολογία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῶν ἀπαιτητικῶν φιλοσόφων λογισμῶν τους καί ἡ τροφή τῆς ψυχῆς τους;

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, οἱ πῶ ἀξιόλογοι ἀπό τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας, εἶχαν ἀπορρίψει τὸ Δωδεκάθεο πολὺ πρὶν γνωρίσουν τὸν Χριστό καί περίμεναν μέ προσδοκία τὴν Ἀλήθεια ἕως ὅτου τὴν γνώρισαν ἀπὸ τὰ λόγια τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του σὰν χεῖμαρρος σοφίας καί ζωῆς ἀληθινῆς.

Αὐτὸν τὸν ἅγιο Ἀπόστολο σήμερα οἱ ἀρχαιολάτρες τὸν ἀποκαλοῦν μέ ἐμπάθεια Ἑβραῖο, ὑβρίζοντας τοὺς προγόνους μας πού τὸν ἀγκάλιασαν, τὸν σεβάσθηκαν καί τὸν τίμησαν σὰν « τοῦ Χριστοῦ τὸ Στόμα » ἀφοῦ προηγουμένως ἀρνήθηκαν τὰ εἰδῶλα καί τὰ ὀνόμασαν “ μυθεύματα ”, δηλαδὴ παραμύθια.

Οἱ πρόγονοί μας γι’ αὐτὸ εἶναι μοναδικοί, γιατί ποτὲ δὲν προτίμησαν τὸ ἐγγῶριο, τὸν σωβινισμό, ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια. Γιατὶ πίστευαν ὅτι « τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὅπου θέλει πνεῖ » καί γι’ αὐτὸ τοὺς ἐνδιέφερε « τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ » καί ὄχι οἱ τοποθεσίες καί ἡ καταγωγή τῶν ἀνθρώπων πού ἦσαν φορεῖς τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Πρέπει νὰ καταλάβουν οἱ ἀρχαιολάτρες ὅτι ὑβρίζοντας τὸν Χριστό καί τὸν Χριστιανισμό ὑβρίζουν τοὺς προγόνους μας, ὡσὰν οἱ πρόγονοί μας νὰ ἦσαν ἠλίθιοι, πού ἀντάλλαξαν τὸ Δωδεκάθεο μέ τὸν Χριστό!

Πρέπει, κάποτε, νὰ καταλάβουν πὼς ἡ σοφία τῶν προγόνων μας κορυφώθηκε στὴ συνάντηση μέ τὸν Χριστό καί ὅτι αὐτοὶ ἐκτίθενται ὅταν ἀρνοῦνται τὸν Χριστό, γιατί ἔτσι ἀποδεικνύουν πὼς δὲν μποροῦν νὰ συμπορευθοῦν μέ τὴν προγονικὴ μας σοφία.

Ἄς γίνουν, ἐπὶ τέλους, οἱ ἀρχαιολάτρες ἀληθινοὶ Ἕλληνες. Ἄς πλατυνοῦν, καί πρωτίστως, ἄς γίνουν σοβαροί. Γιατὶ δὲν εἶναι σοβαρότητα νὰ ὑβρίζουν Ἑβραῖο τὸν ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο, πού δόξασαν οἱ πρόγονοί μας σὰν Πατέρα τους πνευματικό, καί ταυτόχρονα νὰ χειροκροτοῦν τὸ Σύνταγμα τῆς Εὐρώπης, πού ἀπαγορεύει τὶς διακρίσεις!

π. Β.Ε.Β

Ἡ πληροφόρηση δὲν εἶναι γνώση

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Αιάβασα μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη τῆς καθηγήτριας **Susan Greenfield**, πού εἰδικεύεται στὴν ἔρευνα γιὰ τὴ νόσο Alzheimer's καὶ γενικώτερα γιὰ τὴν ἀπώλεια μνήμης, πού φαίνεται ὅτι ἔχει πάρει διαστάσεις ἐπιδημίας στὴ σύγχρονη ἀνθρωπότητα.

Τὸ πρῶτο πού τονίζει στὴ συνέντευξή της ἡ ἐν λόγω καθηγήτρια εἶναι ὅτι ὁ καταγισμὸς τῆς πληροφόρησης –μέσω τῆς τηλεόρασης καὶ τοῦ **internet**– εἶναι ἡ κύρια αἰτία τῆς μὴ χρησιμοποίησεως τῆς μνήμης μας. Ἐπίσης στὴν ἴδια αἰτία ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνικανότητα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου –καὶ ἰδιαίτερα τῶν μαθητῶν– στὸ νὰ συγκεντρώσουν γιὰ πολλή ὥρα τὴν προσοχή τους στὴ μελέτη τους.

« Ἡ πληροφόρηση», λέει ἡ καθηγήτρια Susan Greenfield, «δὲν εἶναι γνώση. Οἱ ἀνθρωποὶ θεωροῦν ὅτι ἡ ἔρευνά μας ἐστιάζεται στὸ νὰ πετύχουμε νὰ ἐμφυτεύουμε ἓνα τσιπάκι στὸν ἐγκέφαλο, τὸ ὁποῖο θὰ κάνει τὸν ἀνθρώπο νὰ συγκρατεῖ τίς πληροφορίες πού δέχεται, ἄρα νὰ τοῦ προσφέρει καὶ τὴν τέλεια γνώση. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γίνει ποτέ. Ὁ κάθε ἀνθρώπος ἀξιοποιεῖ τίς πληροφορίες πού παίρνει μ' ἓνα τελείως ἰδιαίτερο δικό του τρόπο, κι αὐτὸ καμμιά τεχνολογικὴ πρόοδος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀλλάξει».

Νὰ λοιπὸν πού, ὅσο κι ἂν ζητᾶμε ἀπὸ τὴν ἐπιστῆμη νὰ βρεῖ τρόπους νὰ μᾶς μετατρέψει σὲ ρομπότ, ἡ ἴδια ἡ φύση μας –εὐτυχῶς– μᾶς τὸ ἀποκλείει.

Εἶναι ἄραγε, τυχαῖο τὸ ὅτι ἓνας ἀνθρώπος θυμᾶται περισσότερα ἀπὸ κάποιον ἄλλον; Ἡ μνήμη μας δὲν εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ψυχικὴ ἀντοχή μας; Ὅλοι βρίσκουμε πολὺ ἀπλὸ τὸ νὰ πατᾶμε ἓνα κουμπὶ καὶ νὰ φέρνουμε ὅλη τὴ δυστυχία καὶ τὴ συμφορὰ τοῦ πλανήτη μας μέσα στὴν οἰκογενειακὴ μας ζωὴ. Πόλεμοι, δολοφονίες, θεομηνίες, κίνδυνοι –τωρινοὶ καὶ μελλοντικοί, πραγματικοὶ καὶ φανταστικοί– ἀναταραχές, ἐπαναστάσεις, βία καὶ κάθε εἶδους κουτσομπολιὰ παρελαύνουν καθημερινὰ μπροστὰ στὰ μάτια μας καὶ μάλιστα τὴν ὥρα πού ἔχουμε τὴ λιγώτερη ἀντίσταση, ὅταν καθό-μαστε ἐξουθενωμένοι ἀπ' τὴν κούραση τῆς μέρας στὴν πολυθρόνα μας, ὑποτίθεται γιὰ νὰ «ξεκουραστοῦμε». Ρωτήσαμε ποτέ τὸν ἑαυτό μας ἂν ἀντέχει αὐτὸν τὸν καταγισμὸ «πληροφόρησης» στὸν ὁποῖο τὸν ὑποβάλλουμε; Ἐναρωτηθήκαμε ποτέ πόση –καὶ τί εἶδους– γνώση

κερδίζουμε από ὅλ' αὐτὰ πού μαθαίνουμε; Συνειδητοποιήσαμε ὅτι μ' αὐτὴ τὴν ὑπερφόρτιση τοῦ μυαλοῦ μας τὸ ἀναγκάζουμε νὰ θέσει σὲ κίνηση τοὺς μηχανισμοὺς αὐτοπροστασίας του;

Ζώντας ἀντίθετα ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἴμαστε πλασμένοι νὰ ζήσουμε, καταντήσαμε τὴ ζωὴ μας ἀνυπόφορη. Ἄλλὰ δυστυχῶς, ἀντὶ νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ κοιτάξουμε τὸ ἀδιέξοδό μας καὶ νὰ ποῦμε: «στῶμεν καλῶς», ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὴ λύση στὰ τοιπάκια πού θὰ μᾶς ἐμφυτεύσουν στὸ μέλλον οἱ ἐπιστήμονες στὸν ἐγκέφαλο...

N. B.

Σκοτώνετε! Ἐγὼ ἔχω τὴν εὐθύνη!

ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΠΟΙΑ ΕΥΘΥΝΗ;

Ἄνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐκπαιδευτικούς.

Αγαπητὸ Περιοδικὸ «Ἐνοριακὴ Εὐλογία», ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἐπικοινωνία αὐτὴ μοῦ ἔδωσε μιὰ συζήτηση μεταξὺ συναδέλφων Καθηγητῶν διαφόρων Λυκείων τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν προγαμιαίων σχέσεων, τῶν ἐκτρώσεων, τῶν ἐφηβικῶν καὶ νεανικῶν προβλημάτων καὶ τῶν σχετικῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Παραθέτω, μὲ τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ ἀκρίβεια στὴν μεταφορὰ τῶν λόγων, μιὰν ἄποψη συναδέλφου, τὴν ὁποία μετ' ἐμφάσεως [ὅπως εἶπε] ἀναπτύσσει στοὺς μαθητὲς καὶ στὶς μαθήτριές της: «Ἐγὼ, παρ' ὅλο πὺν ἡ ἐκτρωσὴ εἶναι φόνος, σᾶς τὴν συνιστῶ καὶ παίρνω τὴν εὐθύνη ἐγὼ γι' αὐτὸ πὺν σᾶς λέω, σᾶς τὴν συνιστῶ ἂν πρόκειται νὰ δυστυχήσει τὸ παιδί πὺν θὰ γεννηθεῖ ἢ ἡ ἄγαμη [μητέρα] ἀπὸ τὶς δυσκολίες πὺν θὰ προκύψουν ἐννοῶντας τὸν κοινωνικὸ καὶ οἰκογενειακὸ στιγματισμὸ, τὴν ἀπόρριψη, τὴν ἐξαθλιωμένη διαβίωση κλπ... Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι σᾶς λέω νὰ γίνεῖ ἡ ἐκτρωσὴ καὶ παίρνω τὴν εὐθύνη γι' αὐτὸ πὺν σᾶς λέω»!!! Ἀκούσθηκε δὲ καὶ ἄλλη παρόμοια ἄποψη ἀπὸ ἄλλη συνάδελφο.

Ὅμολογῶ ὅτι ἀνατρίχιασα ἀκούγοντας αὐτὰ καὶ μάλιστα ἀπὸ συναδέλφους-καθηγήτριες καὶ μητέρες μεγάλων ἤδη παιδιῶν.

« Ἄγαπητὲς συνάδελφοι,

Ποιὸς μᾶς ἐξουσιοδότησε καὶ σᾶς ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ τὸ δικαίωμα νὰ

λέτε τέτοιες απόψεις και να καθοδηγεῖτε ἔτσι τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου μας;

Μήπως οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν/τριῶν σας; Μήπως τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἢ ἡ Πολιτεία με τοὺς νόμους και τὸ σύνταγμα της; Μήπως ὁ Θεός; Ποιός; Καί, ποιὰ εὐθύνη ἀναλαμβάνετε;

Μήπως γιὰ τὰ ψυχικὰ τραύματα ἢ γιὰ τὶς - ἀνεπανόρθωτες κάποτε-σωματικὲς βλάβες, ποὺ θὰ ὑποστοῦν λόγω τῶν ἐκτρώσεων οἱ μαθήτριές σας και οἱ «φίλες» τῶν μαθητῶν σας;

Μήπως ἀναλαμβάνετε τὴν εὐθύνη γιὰ τὰ θανάσιμα σαρκικὰ ἀμαρτήματα τῶν μαθητῶν και μαθητριῶν, ποὺ θὰ ἐνστερνισθοῦν και θὰ ἀκολουθήσουν τὶς «συμβουλές» σας;

Μήπως ἀναλαμβάνετε και τὴν εὐθύνη γιὰ τοὺς ἄδικους φόνους ἀθῶων και ἀνυπεράσπιστων παιδιῶν, φόνους, ποὺ θὰ συντελεστοῦν χάρι στὴ δική σας διαβεβαίωση: «παίρνω ἐγὼ τὴν εὐθύνη»;

Ποιὲς εἶσθε ἐσεῖς και με βία ποιὸ δικαίωμα δίνετε τέτοιες «συμβουλές»;

Ὅταν θὰ ἔλθει ἡ φοβερὴ ὥρα τῆς Κρίσεως ὅλων - διότι ὅπωςδήποτε θὰ ἔλθει και τὸ ξέρετε ἀφοῦ εἶσθε βαπτισμένες Ὁρθόδοξες Χριστιανές - πόσες ψυχὲς πρόωρα, ἄδικα και ἐγκληματικὰ θανατωμένων ἐμβρύων θὰ κρεμαστοῦν ἀπὸ τὸν δικό σας λαιμό, ἀφοῦ ἐσεῖς ἀναλάβατε τὴν εὐθύνη τοῦ θανάτου τους «γιὰ νὰ μὴ δυστυχήσουν στὴ ζωὴ»; Ποῦ τὸ ξέρατε ὅτι θὰ δυστυχοῦσαν; Γνωρίζατε ἐσεῖς, ὅταν ζούσατε στὴ γῆ, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν δική σας ζωὴ; Ὁχι βέβαια. Τότε πῶς προεξοφλήσατε τὴν ἔκβαση τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων; Ποιὸς ξέρει ἀπὸ πόσους ταλαντούχους και θαυμάσιους ἀνθρώπους στερήσατε τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπειδὴ ἐσεῖς «προνοήσατε» γιὰ νὰ «μὴ δυστυχήσουν», ὑποτιμῶντας τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ;... Γνωρίζατε, λοιπόν, περισσότερο και καλύτερα ἀπὸ τὸν Θεὸ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ, τὴ στιγμή ποὺ Ἐκεῖνος ἐπέτρεψε - μερικὲς φορές και παρὰ τὶς «προφυλάξεις» τῶν νεαρῶν ζευγαριῶν - τὴ σύλληψη ἐνὸς παιδιοῦ;

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα τῆς Δικαίας Κρίσεως θὰ κρεμαστοῦν στὸ λαιμό σας και οἱ ψυχὲς τῶν μαθητῶν/τριῶν σας, ποὺ τόσο ἐπιπόλαια και με τόσο ἀνεύθυνη «ὑπευθυνότητα» ὠθήσατε στὶς ἐλεύθερες σεξουαλικὲς σχέσεις, παραβλέποντας τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἔννομη, τίμια και ἀμίαντη συζυγία, ἐν ὀνόματι τῆς ἀπελευθέρωσης και τῆς «εὐτυχίας». Καὶ θὰ σᾶς ρωτήσουν τότε οἱ μαθητὲς και οἱ μαθήτριες σας. «Γιατί δὲν μᾶς εἶπατε τὴν ἀλήθεια; Μᾶς διδάξατε πῶς γίνεται τὸ σέξ, ἀλλὰ δὲν μᾶς διδάξατε τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ. Δὲν τολμήσατε νὰ εἴσατε τίμιοι και εἰλικρινεῖς μαζί μας. Πῆρατε ἐσεῖς πάνω σας τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς δικές μας σχέσεις και πῆρατε και τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς ἐκτρώσεις-φόνους, ποὺ κάναμε, ἐν γνώσει σας ὅτι ἦταν φόνοι. Ζητοῦμε λοιπόν τώρα ἀπὸ τὸν Θεό, τὸν Δίκαιο Κριτὴ, νὰ πληρώσετε

ἔσεῖς τὴν εὐθύνη, ποὺ ἀναλάβετε!... Γιατί δὲν μᾶς μιλήσατε γιὰ τὴν πρὸ εὐλογημένη καὶ «ἀσφαλῆ» «πρόληψη δυστυχίας», δηλαδή γιὰ τὴν μὲ φόβο Θεοῦ προετοιμασία μας γιὰ τὸ ὀλοκληρωμένο ἀμοιβαῖο δόσιμο - ἔνωση ψυχοσωματικῆ - τῶν συζύγων, μόνο μέσα στὸν εὐλογημένο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία γάμο; Γιατί δὲν μᾶς μάθατε νὰ ἀντιμετωπίζουμε ὠριμα καὶ πραγματικὰ ὑπεύθυνα τὴ ζωὴ μας καὶ τὶς σχέσεις μας; ΠΙΑΤΙ; Μήπως ἐπειδὴ, ὅπως λέει καὶ ὁ Αἴσωπος, ἡ κολοβὴ ἀλεποῦ θέλει καὶ οἱ ἄλλες ἀλεποῦδες νὰ κόψουν τὴν οὐρά τους, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ δική της ἀσχήμια; ... Πληρῶστε λοιπὸν τώρα ἑσεῖς γιὰ μᾶς, ἀφοῦ «ἑσεῖς διαλέξατε πρὶν ἀπὸ μᾶς γιὰ μᾶς»... Ξέρετε τί διαλέξατε; Διαλέξατε τὴν αἰώνια ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὴν αἰώνια κόλαση! Θέλατε νὰ μᾶς προστατέψετε ἀπὸ τὴν πιθανὴ πρόσκαιρη ἐπίγεια δυστυχία κι ἀντὶ γι αὐτὴν μᾶς ἐξασφαλίσατε τὴν αἰώνια καὶ ἀτελεύτητη δυστυχία!... Δικό σας ἔργο εἶναι! Πάρτε τὴν! Ἐσεῖς τὴν προτιμήσατε καὶ μάλιστα πήρατε τὴν εὐθύνη γι' αὐτήν! Σᾶς ἀνήκει λοιπόν!...»

Αὐτὰ θὰ σᾶς ποῦν τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ μαθητές σας. Καὶ ἴσως προσθέσουν: «μόνο ποὺ δὲν μπορούμε νὰ σᾶς εὐχηθοῦμε νὰ τὴν χαίρεσθε. Γιατί, παρ' ὅλο ποὺ μᾶς ἀδικήσατε ἐγκληματικά, σᾶς λυπόμαστε. Φταῖμε καὶ μεῖς, ποὺ σᾶς ἐμπιστευθήκαμε καὶ δὲν ἐξετάσαμε καλύτερα τόσο ζωτικῆς σημασίας θέματα. Καί...»

Σταματῶ, ἀγαπητὲς συνάδελφοι, γιατί θὰ εἶναι φοβερὲς αὐτὲς οἱ στιγμὲς γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μὴ θέλουμε νὰ ἀποποιηθοῦμε τὴν εὐθύνη μας. Στὸ βάθος τῆς ὑπαρξῆς μας ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς ὑπάρχει καὶ ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ ἀγάπη εἶναι καὶ δικαιοσύνη.

Ὅσο εἶναι καιρὸς ἂς διορθώσουμε τὴν πορεία μας. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας, οἱ μαθητὲς καὶ οἱ μαθήτριάς μας, εἶναι, ὅπως καὶ ἐμεῖς, εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἴμαστε, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, προϊόντα ἐξέλιξης ἀπὸ κάποιο πιθηκοειδές, ὅσο καὶ ἂν ἀρέσει σὲ μερικοὺς -ἐπειδὴ τοὺς βολεύει- αὐτὴ ἡ ἀποψη γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ μαθητὲς μας εἶναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουμε τεράστια εὐθύνη ἀπέναντι τους. Πρέπει νὰ τοὺς ποῦμε τὴν ἀλήθεια! Τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ! Μόνον ἔτσι μπορούν νὰ ἀποτραποῦν τὰ ναυάγια.

Ἄν πραγματικὰ ἀγαποῦμε τὰ παιδιὰ καὶ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴν εὐτυχία τους, πρέπει νὰ εἴμαστε τίμιοι ἀπέναντί τους καὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἀναλάβουμε τὴν εὐθύνη τῆς πραγματικὰ ὑπεύθυνης καὶ μὲ φόβο [=σεβασμὸ] Θεοῦ ἀντιμετώπισης τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ζωῆς, ποὺ τόσες φορὲς μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ συζητοῦμε μέσα στὶς σχολικὲς αἴθουσες.

Καὶ ἂς προσέξουμε καὶ κάτι ἄλλο. Δικαίωμα καὶ ἐξουσία καὶ εὐθύνη τοῦ «δεσμεῖν καὶ λύειν» ἔχει μόνον ὁ Πνευματικὸς-Ἐξομολόγος Ἱερεὺς τῆς

Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἡ δική μας δικαιοδοσία, τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, περιορίζεται στὸ νὰ ἐνημερώσουμε τὰ παιδιά γιὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο θὰ προσπαθοῦμε κι ἐμεῖς νὰ βιώνουμε μὲ συνέπεια καὶ βεβαίως ὄχι κατὰ τὸ δοκοῦν.

Εὐθύνη γιὰ τὶς πράξεις του ἔχει ὁ καθένας πὺς τὶς πράττει.

Ὁ φιλόσοφος Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἔδειξε καὶ τὴν σωτήρια ὁδὸ τῆς μετανοίας, τῆς συντετριμμένης ἐξομολογήσεως ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν δι' αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ συμφέρον καὶ ἡ πραγματικὴ εὐτυχία γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὰ παιδιά τοῦ τόπου μας, πὺς εἶναι καὶ δικὰ μας παιδιά.

Μὲ πραγματικὴ ἐν Χριστῷ ἀγάπη

Μία συνάδελφος σας».

Θεοδώρα Ζύγουρα

Φιλολόγος

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ μας θὰ δημοσιεύσουμε τὴν ἐπιστολὴ μιᾶς φοιτήτριας τοῦ τμήματος Νοσηλευτικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία περιγράφει μὲ στοιχεῖα τὸ πνευματικὸ κατάντημα τῆς Σχολῆς της, ὅπου κάποιος καθηγητὴς (μᾶς ἀναφέρει τὸ ὄνομά του) διδάσκει, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, μαζὶ μὲ τὸ μάθημά του καὶ διαλογισμὸ, ἐπιστρατεύοντας κατὰ τὶς παραδόσεις του καὶ διδασκάλους τοῦ Ὑπερβατικοῦ Διαλογισμοῦ. Τόσο ξέφραγο ἀμπέλι ἔχει καταστήσει ὁ χῶρος τῆς παιδείας!

ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΝΑ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΖΩΗΣ

- «Μαμά, μαμά, με κυνηγάει μιὰ σφήκα!»
- «Μή σε νοιάζει χρυσό μου, όρίστε τή σκότωσα...»

Αυτό τὸ διάλογο –ή κάποιες παραλλαγές του– ἔχουμε ἀκούσει ὅλοι μας ἀμέτρητες φορές. Τὸ νὰ σκοτώνουμε ὅμως τὰ πλάσματα πὸν μας ἐνοχλοῦν ἐπειδὴ εἴμαστε δυνατώτεροί τους, δὲν εἶναι λύση.

Ἐφορμὴ γιὰ νὰ κάνουμε αὐτοκριτική καὶ νὰ ντραποῦμε γιὰ τὴν ἑλλιπὴ ἐκπαίδευση πὸν δίνουμε στὰ παιδιά μας στὸ συγκεκριμένο θέμα μᾶς δίνει τὸ μηνιαῖο ἀγγλικὸ περιοδικὸ Country Living τὸ ὁποῖο προτείνει πολὺ ἀπλοῦς καὶ πρακτικὸς τρόπους στοὺς γονεῖς γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ παιδιά τους νὰ γνωρίσουν τὰ ζῶφια πὸν θὰ συναντήσουν τώρα τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχή, ἀντὶ νὰ τὰ πατοῦν γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κατάλληλα βιβλία πὸν προτείνει, ὅπου ἀναφέρονται τὰ πιὸ κοινὰ ἔντομα μὲ τὸ πληροφορίες γιὰ τὴ πο ζωῆς τους καὶ τὰ φοροῦν στὰ κατα- τὸ περιοδικὸ προ- ἄσπρο κομμάτι ὕ- θυντικὸ φακό, πράγματα πὸν ὅλοι μας εὐκόλα καὶ ἀνέξοδα. Τὰ παιδιά μποροῦν νὰ μαζεύουν πάνω στὸ ὕφασμα σκαθάρια, ἀράχνες, κάμπιες, ἀκρίδες, σαλιγκάρια, κι ὅλη τὴν τεράστια ποικιλία ἀπὸ μικροσκοπικὰ πλάσματα πὸν βρίσκουμε στὴν ἐξοχή, νὰ τὰ μελετοῦν μὲ τὸ φακό καὶ μετὰ νὰ τὰ ἐπιστρέφουν ἐκεῖ ὅπου τὰ βρῆκαν.

Εἶναι ἤδη κακὸ τὸ ὅτι τὰ παιδιά μας μεγα- λώνουν μέσα σὲ τσιμεντένιους τοίχους ἀναπτύ- σσοντας ἕναν παράλογο φόβο γιὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ ἔντομα. Ἄς μὴν τοὺς ἐπιτείνουμε κι ἐμεῖς

αὐτὸ τὸ φόβο μαθαίνοντάς τους ὅτι τὰ μισὰ πλάσματα εἶναι γιὰ νὰ τὰ σκοτώνουμε γιὰ νὰ τὰ τρώμε (ὅπως π.χ. οἱ πεταλίδες, τὰ καβούρια, τὰ μύδια, οἱ ἀχινοὶ) ἐνῶ τὰ ἄλλα μισὰ εἶναι νὰ τὰ σκοτώνουμε γιὰτὶ τὰ σιχαινόμεσθε ἢ τὰ φοβόμεσθε.

Ἐπιπροσέτι ὅτι σὰν ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ γνωρίζουμε καλύτερα ἀπὸ ὅλους πόσο σεβασμὸ χρωστᾶμε σ' ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀπ' τὸ πιὸ μικρὸ μέχρι τὸ πιὸ μεγάλο. Πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ὁ κόσμος κι ἡ ὀμορφιά του μᾶς δόθηκε γιὰ νὰ τὸν γνωρίζουμε, νὰ χαιρόμαστε πού τὸν ἔχουμε καὶ νὰ τὸν ἐκτιμᾶμε, ὄχι νὰ αἰσθανόμεσθε ἐλεύθεροι νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι μᾶς ἐνοχλεῖ ἢ δὲν μᾶς ἀρέσει καὶ μάλιστα νὰ παραδίδουμε καὶ τὰ ἀνάλογα μαθήματα στὰ παιδιά μας.

Κι ἀκόμα πρέπει νὰ τοὺς ἐμφυσήσουμε ἕναν ἐπιστημονικὸ τρόπο σκέψης κι ἐξέτασης τοῦ κόσμου πού τοὺς περιβάλλει, καὶ πού θὰ τοὺς διευκολύνει σ' ὅποιο ἐπάγγελμα κι ἂν ἀκολουθήσουν.

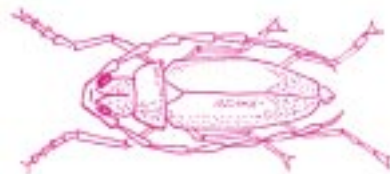

... Καὶ ἐπὶ τὴ εὐκαιρία νὰ σᾶς δώσουμε καὶ μιὰ ἰδέα γιὰ νὰ κρατήσετε ζωντανές τὶς ἀναμνήσεις τῶν διακοπῶν σας.

Μαζέψτε κοχύλια καὶ πολύχρωμα λεῖα πετραδάκια ἀπ' τὶς ἀκρογιαλιές. Μπορεῖτε νὰ κολλήσετε τὶς καλοκαιρινές φωτογραφίες σας σὲ ἕνα χοντρὸ χαρτόνι καὶ γύρω-γύρω νὰ κολλήσετε τὰ κοχύλια καὶ τὰ βότσαλα σὰν κορνίζα.

N. B.

Ξεκούραση μόνο για τούς κουρασμένους

ΔΙΑΚΟΠΙΕΣ

Οί περισσότεροι από έμᾶς μόλις ἔχουμε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὶς καλοκαιρινές διακοπές κατὰ τὶς ὁποῖες φροντίσαμε νὰ ἀνασυγκροτήσουμε ὅσο εἶναι δυνατόν τὶς δυνάμεις μας καὶ νὰ ἀνακάμψουμε ἐν ὄψει τοῦ νέου κύκλου τῶν ἐργασιῶν μας.

Ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὴ γιὰ ὅλους μας διότι μᾶς δίνεται ἡ δυνατότητα νὰ κάνουμε τὴν αὐτοκριτικὴ μας καὶ ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν πίεση τῆς καθημερινότητος νὰ δοῦμε ποῦ κάναμε λάθος, ποῦ ἐπιδέχεται βελτίωση ὁ ἑαυτὸς καὶ ἡ συμπεριφορὰ μας καὶ ποῖα θὰ εἶναι τὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀλλάξουμε τακτικὴ καὶ ἀντιμετώπιση.

Γιατί ὅμως ὀνομάζονται διακοπές; Γιατί διακόπτουμε ἀπὸ τὴν καθημερινότητά μας, ἀπὸ τὶς ἐνασχολήσεις μας καὶ ἀπὸ κάθε τι τὸ ὁποῖο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ ἔχουμε καθῆκον νὰ ἐπιτελοῦμε.

Καὶ ἀμέσως γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τελικά, οἱ διακοπές εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ ὅλους τούς ἀνθρώπους; Ἐνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος κατὰ κανόνα περνᾶει ὅλο του τὸν καιρὸ χωρὶς ἰδιαίτερο κόπο καὶ κούραση πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποζητᾶ ξεκούραση; Ἀπὸ τί θέλει νὰ ξεκουραστεῖ ὁ ξεκούραστος; Δὲν θυμίζει λίγο τὴν ἔκφραση «**Εὕπνα, ὥρα γιὰ ὕπνο**»...; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ περνᾶει κάποιος ὅλο του τὸν καιρὸ ἐντελῶς χαλαρὰ καὶ ἄκοπα καὶ μετὰ νὰ θέλει νὰ ξεκουραστεῖ; Τελικὰ μήπως καὶ ἡ ὑπερβολικὴ χαλαρότητα κουράζει; Μήπως κάποιος, ὅταν ἔχει συνηθίσει νὰ εἶναι ὀκνηρὸς καὶ νωχελικὸς νιώθει τὴν ἴδια κούραση μὲ κάποιον ποὺ δουλεύει 14 – 16 ὥρες τὴν ἡμέρα;

Κάτι ἀντίστοιχο συμβαίνει καὶ μὲ αὐτὸν ποὺ δὲν νηστεύει ποτέ του.

Ἄραγε εἶναι δυνατόν νὰ περιμένει αὐτὸς τὸ Πάσχα ἢ τὰ Χριστούγεννα μὲ τὴν ἴδια ἀνυπομονησία μὲ κάποιον ποὺ τηρεῖ κατὰ γράμμα τὴν νηστεία; Ποιὰ εἶναι χαρὰ ποὺ τοῦ φέρνει ἢ προσμονὴ καὶ ἡ ἴδια ἡ γιορτὴ; Πῶς εἶναι δυνατόν χωρὶς νὰ στερηθεῖ κάτι, νὰ ἀπολαύσει τὴν ἀπόκτησίν του; Πῶς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ χαρεῖ κάτι χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχει κοπιήσει νὰ τὸ ἀποκτήσει; Τόσο ἡ νηστεία ὅσο καὶ ἡ ἐργασία εἶναι ἕνας δυνατὸς συνδυασμὸς ὁ ὁποῖος προσφέρει στὸν ἄνθρωπο ἄφθονη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν κάνει πάνω ἀπὸ ὅλα ζωντανὸ καὶ ἔπειτα ἔτοιμο στὸ νὰ χαρεῖ κάθε τι στὴν ζωὴ του.

Τελικὰ ὅπως σὲ ὅλα τὰ πράγματα ἔτσι καὶ στὴν περίπτωση τῶν διακοπῶν ὑπάρχουν σημεῖα στὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐμβαθύνει καὶ νὰ ἀναλύσει τὸν ἑαυτό του.

Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ νὰ κάνει ταμεῖο καὶ νὰ ἀπαντήσῃ στὸ ἐὰν καὶ κατὰ πόσο χρειάζεται περισσότερο δουλειὰ γιὰ νὰ ἀποζητᾷ τὴν ξεκούραση, ἐὰν καὶ κατὰ πόσο ἐκμεταλλεύτηκε αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ἀνάπαυσης γιὰ τὴν βελτίωσή

του καὶ ἐν τέλει πόσο ἦταν τὸ κέρδος ἀπὸ τὶς διακοπές; Γιατὶ πιστεύω ὅτι ὅλοι μας ὅταν κάνουμε κάτι πάντοτε ἀποζητοῦμε τὸ νὰ κερδίσουμε κάτι... ἢ μήπως ὄχι;

Μανώλης Πυλαρινός

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Από την πρώτη στιγμή που αναγγείλαμε τα έργα ριζικής ανακαινίσεως του Ναού μας τονίσαμε πώς θα διαθέσουμε όλα τα χρηματικά αποθέματα της Έκκλησίας μας για την έναρξη των εργασιών και στη συνέχεια θα αφεθούμε στην καθοδήγηση και τη βοήθεια του αγίου Νικολάου για την εξεύρεση των υπολοίπων χρημάτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωση των έργων, τα όποια είναι και πολλαπλάσια αυτών που διαθέτουμε.

Τονίσαμε, επίσης, ότι δεν θα κάνουμε εκκλήσεις στους ένορίτες μας ζητώντας χρήματα, γιατί δεν θέλουμε να προσβάλλουμε τη νοημοσύνη τους, έφ' όσον αυτοί βλέπουν τα έργα που γίνονται και, συνεπώς, αν έχουν διάθεση και δυνατότητα, θα συνεισφέρουν. Έξ' άλλου, πιστεύουμε ότι άγιος Νικόλαος είναι εκείνος που επισκέπεται τους πιστούς και τους υπαγορεύει και τους παρακινεί να ενισχύσουν τα έργα του Ναού του.

Στα μέσα Ιουνίου, όμως, σε μια σύναξη στην Πνευματική μας Έστία έλαβε το λόγο μια παλιά ένορίτισσά μας και έκαμε δημόσια μια εκκλησιαστική παράκληση. Μας ζήτησε να επαναφέρουμε τον κουμπαρά υπέρ των έργων του Ναού, που είχε καθιερώσει πρό 30ετίας ο αείμνηστος π. Έμμανουήλ Βολουδάκης, όταν έκαμε την έξωτερική ανακαίνιση του Ναού με άρτιφισιέλ.

Θυμήθηκε ότι ο μακαριστός π. Μανώλης έλεγε, δείχνοντας τους κουμπαράδες: -“Τον κουμπαρά αυτόν να τον έχετε κοντά στα είκονίσματά σας και κάθε πρωί, μετά την προσευχή σας να ανάβετε ένα κεράκι στον άγιο Νικόλαο”! Και συμπλήρωσε η ένορίτισσά μας: “Με τον κουμπαρά θα μᾶς δώσετε τη δυνατότητα να συνεισφέρουμε και μεῖς στα έργα του Ναού, γιατί δεν έχουν όλοι οἱ ένορίτες τη δυνατότητα να προσφέρουν με μιᾶς ένα αξιοσέβαστο ποσόν, ενώ με τον κουμπαρά θα τα συγκεντρώνουμε λίγα-λίγα και δεν θα δυσκολευθούμε”.

Ἡ πρόταση αυτή έπιδοκιμάσθηκε από όλους τους παρόντες και την έπομένη συζητήθηκε στο Έκκλησιαστικό Συμβούλιο, το όποιο και αποφάσισε να την υλοποιήσει, διαθέτοντας στους ενδιαφερομένους δωρεάν από το Έπιτροπικό κουμπαράδες με ειδική αυτόκόλλητη έπιγραφή. Οἱ

λαμβάνοντες ένοριακό κουμπαρᾶ καταγράφονται σέ είδικό Κατάλογο.

Ό υπεύθυνος τοῦ Ναοῦ, π. Βασίλειος, διευκρίνησε σιό έκκλησίασμα πῶς άκριβῶς θά γίνεται ή έπιστροφή-παράδοση τοῦ κουμπαρᾶ σιόν Ναό ὡστε ή διαδικασία νά εἶναι διαφανής καί άδιάβλητη. Τή διαδικασία αὐτή, έπαναλαμβάνουμε καί έδῶ:

Ό πιστός, έπιστρέφοντας τόν κουμπαρᾶ σιόν Ναό δέν θά τόν παραδώσει οὔτε σέ ήερέα, οὔτε σέ Έπίτροπο, οὔτε σιό προσωπικό, έάν προηγουμένως δέν άνοιχθῆ μπροστά του καί καταμετρηθῆ τὸ περιεχόμενό του. Σιή συνέχεια, έάν έπιθυμῆ νά λάβη άπόδειξη δωρεᾶς, θά λάβῃ αὐτήν με καταγεγραμμένο τὸ ποσόν, πού περιεἶχε ὁ κουμπαρᾶς του, έάν, ὅμως, δέν έπιθυμῆ άπόδειξη, θά ρίχνῃ ὁ ἴδιος τὸ περιεχόμενο τοῦ κουμπαρᾶ σιό σφραγισμένο κυτίο δωρεῶν τοῦ Ναοῦ.

ΦΟΡΟΣ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ... ΚΕΡΑΚΙ !

Όλοι άκοῦμε διακηρύξεις γιά νέες φορολογικές έλαφρύνσεις, νέα φορολογικά νομοσχέδια πού έπιδιόκουν πιό δίκαιη φορολογική μεταχείριση τῶν φορολογουμένων, τήν έναρμόνιση με τις άλλες Ευρωπαϊκές χῶρες... Τι ίσχύει ὅμως σιήν πράξη; Πόσο δίκαιη εἶναι ή φορολογική μεταχείριση τῶν φορολογουμένων;

Σιήν καθημερινή μας ζωή πληρώνουμε φόρο γιά κάθε έμπορική συναλλαγή μας: φόρο ὅταν άγοράζουμε άγαθά, φόρο ὅταν δεχόμαστε ύπηρεσίες, φόρο σιήν προσωπική μας περιουσία. Νά πληρώνουμε, ὅμως, φόρο άκόμα καί σιό κεράκι πού άνάβουμε σιήν έκκλησία, αὐτὸ παρᾶ πάει πολύ!

Σᾶς φαίνεται ύπερβολή αὐτό; Κι ὅμως!! Τὸ κράτος εἰσπράττει φόρο 35% (!!!) γιά κάθε εὐρὸ πού ρίχνουμε σιό παγκάρι! Καί πιό συγκεκριμένα, εἰσπράττει 35% έπὶ τῶν άκαθαρίστων έσόδων τῶν Ίερῶν Ναῶν πλὴν τῶν δωρεῶν. Τόσος φόρος, ὅσον δέν πληρώνουν οἱ ΕΠΕ καί άλλες κερδοσκοπικές έπιχειρήσεις!

Πῶς αίτιολογεῖ ή πολιτεία αὐτήν τήν φορολογία; Τήν ὀνομάζει «είσφορᾶ» καί τήν εἰσπράττει σέ έναν είδικό λογαριασμό με τίτλο «Κεφάλαιο πρὸς πληρωμή μισθοῦ έφημεριακοῦ κλήρου»! Δηλαδή χρειάζεται νά εἰσπράττει άπὸ τᾶ έσοδα τῶν Ίερῶν Ναῶν γιά νά μισθοδοτεῖ τοὺς κληρικούς! Μήπως, ὅμως, εἰσπράττει καί άπὸ τᾶ νοσοκομεῖα γιά νά μισθοδοτεῖ τοὺς γιατρούς; Ἡ άπὸ τᾶ σχολεῖα γιά νά πληρώνει τοὺς δασκάλους καί τοὺς καθηγητές; Γιατί είδικᾶ γιά τοὺς κληρικούς τὸ κράτος αἰσθάνεται «δυσφορία» νά τοὺς πληρώνει; Ἴσως έπειδὴ εἶδε τήν άγάπη τῶν πιστῶν ανθρώπων πρὸς τήν έκκλησία καί τήν προσφορά τοὺς πρὸς ένίσχυση τοῦ έργου Της, θεώρησε σωστὸ νά έπιβάλλει μιᾶ εἰσφορᾶ γιά νά εἰσπράττει καί αὐτό... κάτι!! Βρῆκε λοιπὸν μιᾶ τέτοια δικαιολογία γιά νά δώσει τάχα λογική σιήν άπαίτησή του.

Τὸ κράτος παρέχει μεγάλους μισθοὺς σὲ ὑπουργούς, σὲ βουλευτές, σὲ δικαστικούς, σὲ στρατιωτικούς καὶ σὲ τόσες ἄλλες κοινωνικὲς ομάδες ἀγόγγυστα! Χωρὶς νὰ ἐξετάζει ἂν ἔχει ἀνάλογο ταμεῖο μὲ ἀντίστοιχα ἔσοδα γιὰ νὰ καλύπτει τόσες ἀνάγκες! Γιατί λοιπὸν δὲν ἔχει πόρους γιὰ τοὺς κληρικούς ποὺ παρέχουν κατεξοχὴν κοινωνικὸ ἔργο, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πολίτη; Τοὺς βουλευτὲς τοὺς χρηματοδοτεῖ τὸ κράτος καὶ τοὺς κληρικούς οἱ πιστοί; Μὲ ποιά λογική; Δὲν συμφωνεῖ τὸ κράτος μὲ τὴν προσφορὰ τῆς ἐκκλησίας; Δὲν πρέπει πρῶτο αὐτὸ νὰ στηρίζει τὸ ἔργο ποὺ παρέχει ἡ ἐκκλησία στὴν κοινωνία; Ἐὰν σταματήσει ἡ ἐκκλησία τὸ ἔργο της, τότε τὸ κράτος δὲν θὰ ἔχει καμμία ἀξία! Ἀπὸ μόνο του δὲν προσφέρει τίποτε στὴν κοινωνία.

Ἡ ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση γιὰ νὰ ἔχει μεγάλα ἔσοδα. Ὁ κάθε ἐνοριακὸς ναὸς ἔχει ἔσοδα ἀνάλογα μὲ τὸ πόσο συνειδητοποιοῦν οἱ ἐνορίτες τὸ ἔργο του. Ἀνάλογα μὲ τὸ κατὰ πόσον αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔργο τῆς ἐνορίας τους καὶ νὰ προσφέρουν ὅπως μποροῦν. Γι' αὐτὸ καὶ ἄλλες ἐνορίες ἔχουν περισσότερα ἔσοδα καὶ ἄλλες λιγότερα. Γιατί, ὅμως, πρέπει νὰ παίρνει καὶ τὸ κράτος ἀπὸ αὐτά; Ἐπειδὴ π.χ. ἡ Παναγία τῆς Τήνου ἔχει ἔσοδα ἀπὸ τὰ πλήθη ποὺ συρρέουν καὶ τὰ τάματα ποὺ συνηθίζουν νὰ κάνουν οἱ πιστοί, θὰ πεῖ ὅτι κάθε ἐνορία τῆς Ἑλλάδας ἔχει τόσα ἔσοδα;

Τί μένει τελικὰ στὸ ταμεῖο τοῦ κάθε ἱεροῦ ναοῦ γιὰ νὰ καλύψει τὶς δαπάνες του; Νὰ πληρώσει τὰ τρέχοντα ἔξοδα, λογαριασμοὺς ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, ΔΕΠΑ κλπ., τοὺς μισθοὺς τοῦ προσωπικοῦ (γιατὶ αὐτοὺς δὲν τοὺς καλύπτει τὸ κράτος ἀπὸ αὐτά ποὺ εἰσπράττει) καὶ ὅ,τι ἄλλο προκύψει; Καὶ ὅταν βρίσκεται μπροστὰ σὲ ἕνα μεγάλο ἔργο, ὅπως συμβαίνει τώρα στὴν ἐνορία μας, ἡ ἀποκατάσταση τῶν φθορῶν μιᾶς τόσο παλιάς καὶ ἱστορικῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, ποιοὺς θὰ στηρίξει τὸ βάρος αὐτό; Φυσικὰ ὄχι τὸ κράτος! Πάλι μόνη της ἡ ἐνορία θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει. Γιατί ἰσχύει πάντοτε ὁ κανόνας: **Οἱ ἔχοντες εἰσπράττουν καὶ οἱ μὴ ἔχοντες πληρώνουν!**

Αὐτὸ τὸ καθεστῶς ἰσχύει ἀπὸ τὸ 1945 καὶ χειροτέρευσε τὸ 1968 ὁπότε αὐξήθηκε ἡ εἰσφορὰ ἀπὸ 25%, ποὺ ἴσχυε, σὲ 35%! Τόσες κυβερνήσεις ἄλλαξαν, τόσες φορολογικὲς πολιτικὲς ἐφαρμόστηκαν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα! Ὅλοι προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν παντοῦ μιὰ δίκαιη φορολογικὴ πολιτικὴ ἀλλὰ κανεὶς δὲ νοιάστηκε ποτὲ γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Καὶ κάτι ἐπιπλέον: Ὁ νομοθέτης προβλέπει ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸν Φόρο Μεγάλης Ἀκίνητης Περιουσίας γιὰ ὅλες τὶς ἀναγνωρισμένες ἀπὸ τὸ κράτος θρησκείες καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα ποὺ τὶς ἐκπροσωποῦν, καθὼς καὶ ἄλλες ἀπαλλαγές (ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν φορολογία τῶν ἐσόδων τους, ἀφοῦ εἶναι μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα), ἐνῶ φορολογεῖ βαρεῖα τὶς ἐνορίες, παρ' ὅτι εἶναι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου!

Δηλαδή, τὸ κράτος, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά παρέχει πλεονεκτήματα στὶς αἱρέσεις καὶ στὶς κάθε λογῆς θρησκευτικὲς παραφυάδες μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι εἶναι μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα καὶ ἐπιδιώκουν μόνο θρησκευτικὸς σκοποὺς καὶ ἀπὸ

τὴν ἄλλη μεριά, χαρατσώνει ἄγρια τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας σὰν αὐτὴ νὰ ἐπιδιώκει ἄλλου εἴδους σκοπούς!

Τριάντα πέντε χρόνια τώρα ἡ ἑπταετία «τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν» καὶ οἱ κυβερνήσεις τῆς μεταπολίτευσης ἔχουν ἀλυσοδέσει μὲ ἐπαχθέστατη φορολογία τὴν Ἐκκλησία. Καμμιά ἀπ' τὶς Κυβερνήσεις ποὺ πέρασαν δὲν αἰσθάνθηκε σὰν Μητέρα τῆς τὴν Ἐκκλησία καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ ἀλλάξει τὰ πράγματα.

Στοιχειώδης σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀνεκτίμητη προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαιτεῖ νὰ τὴν ἐνισχύει τὸ Κράτος οἰκονομικὰ καὶ ὄχι νὰ Τῆς κάνει ἀφαίμαξη. Ἄν, ὅμως, δυσκολεύεται νὰ βάλῃ τὸ χέρι στὴν τσέπη, τοῦλάχιστον ἄς Τὴν ἀφήσει ἀνεμπόδιστη, μὲ ἀφορολόγητα τὰ ἔσοδά Της (τὰ ὁποῖα ἐξ ἄλλου προέρχονται ἀπὸ τὶς εἰσφορὲς τῶν πιστῶν καὶ ἀφοσιωμένων παιδιῶν Της), νὰ πραγματοποιοῦν ἀπρόσκοπτα τὸ πολύμορφο καὶ πολύπτυχο Ἔργο Της.

Μαρίνα Διαμαντή

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

* Τὴν Τετάρτη **3** Σεπτεμβρίου γιορτάζουμε τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ τὸ ὁμώνυμο Παρεκκλήσιό μας πανηγυρίζει. Τὴν Τρίτη, στὶς **6** τὸ ἀπόγευμα θὰ ψαλλῆ ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς μὲ Ἀρτοκλασία καὶ τὸ πρωῖ τῆς Τετάρτης θὰ τελεσθῆ πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία. Ἐναρξη τοῦ Ὁρθρου: **7.00** π.μ. Ἀπὸ τὸν Ἑσπερινὸ τῆς Τρίτης **2** Σεπτεμβρίου θὰ τεθοῦν εἰς προσκύνησιν τὰ ἱερά λείψανα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐτῶν φυλάσσονται στὴν Ἐκκλησία μας ὡς θησαυρὸς ἀνεκτίμητος.

* Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐορτάζεται στὶς **14** Σεπτεμβρίου καὶ τιμᾶται μὲ αὐστηρὴ νηστεία, χωρὶς οὔτε λάδι, ὡς ἄλλη Μ. Παρασκευή. Φέτος, ὅμως, ἔχουμε κατάλυση ἐλαί-

ου διότι ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς εἶναι Κυριακὴ καί, ὡς γνωστὸν, καμμία Κυριακὴ τοῦ χρόνου δὲν νηστεύουμε τὸ λάδι.

* Στὴν ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ἔχουμε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καθιερώσει Ἄγρυπνία. Τὴν Παρασκευὴ **19** Σεπτεμβρίου, στὶς **9** τὸ βράδυ θὰ ἀρχίσῃ ὁ Ἑσπερινὸς καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ Ὁρθρος καὶ Θ. Λειτουργία. Ὡρα λήξεως: **1¹⁵** τὸ πρωῖ, περίπου.

* Τὸ Νεανικὸ Κέντρο τῆς ἐνορίας μας θὰ ἐπαναρχίσῃ τὴ συστηματικὴ λειτουργία του τὴν **10n** Σεπτεμβρίου, ἡμέρα Τετάρτη, στὶς **7** μμ. Καλοῦνται οἱ νέοι μας (ἄνω τῶν **10** ἐτῶν) στὴν πρώτη αὐτὴ σύναξη κατὰ τὴν ὁποία καὶ θὰ πληροφορηθοῦν τὸ πρόγραμμα τῆς νέας χρονιάς.

* Θεΐες Λειτουργίες στή Ρουμανική γλῶσσα γιά τούς εύρισκομένους στήν Ἀθήνα Ρουμάνους Ὁρθοδόξους, θά τελεσθοῦν στό παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου κατὰ τίς Κυριακές **7** καί **21** Σεπτεμβρίου. Ὁ Ὁρθρος θά ἀρχίσῃ στίς **9.00** π.μ. καί ἡ Θ. Λειτουργία θά ὀλοκληρωθῆ στίς **11.30** π.μ.

* Ἡ Ἐπίσκεψη Ἀγάπης, πού ἔχει καθιερώσει ὁ π. Νικόλαος Φίλιας, θά πραγματοποιηθῆ ἀπό τόν ἴδιο τήν Πέμπτη **11** Σεπτεμβρίου **2003**. Ἡ ἐκκίνηση θά γίνῃ ἀπό τόν Ἱ. Ναό μας στίς **5** τὸ ἀπόγευμα.

Ἀναμνηστική φωτογραφία ἀπό τήν ἐκδρομὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἑνορίας μας, στίς **19** Ἰουνίου **2003**, πού πραγματοποιήθηκε στήν Ἱ. Μονὴ Ἀγάθωνος γιά τὴ λήξη τῶν μαθημάτων τῆς χρονιάς.

Ἡ ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στήν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στήν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τίς **11³⁰** ἕως τίς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στήν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα **«Ψυχικὴ ἰσορροπία καὶ πνευματικὴ ζωή»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τούς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Τὰ **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**

τῆς **ΤΡΙΤΗΣ** θά ἐπαναρχίσουν τὴν **7η** Ὀκτωβρίου.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** θά ἐπαναλειτουργήσῃ τὴν **21η** Ὀκτωβρίου.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **«Μελετῶντας τίς ὁδηγίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς»**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μύαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΧΟΛΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ἱ. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλεφῶνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:
π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ